

CHƯƠNG 2001:**TÔI ĐÃ ĐÓN NHỮNG CÂY MỘC NGANG NHƯ THỂ NÀO?**

Từ trước đến nay, qua những gì xảy đến cho cuộc đời tôi, tôi nhận thấy chỉ có người trong đạo là những người chí tình, chí thiện. Đó không phải chỉ là một sự nhận thấy bình thường mà nó đã trở thành kinh nghiệm sống của tôi. Tôi chỉ tin và coi trọng người trong đạo. Tôi thương họ không những thương con người của họ mà thương cả tinh thần của họ nữa. Vì vậy, tôi không thích ai coi rẻ người trong đạo, kể cả Sư Tỉ, Mẹ của tôi, nếu Bà có bất kỳ hành động hay lời nói nào có thể xúc phạm đến danh dự, phẩm giá của pháp hữu là Bà luôn gặp sự phản kháng từ tôi. Những câu nói vô tình như: “Bạn đạo mình có nhiều người thiệt là u tối,…” Tôi thường không thích những lời phê bình này, người không dạy đạo và chưa từng dạy đạo nên không có quyền phê phán người cùng đạo, dù người cùng đạo là một người con nít đi chăng nữa, cho dù Bảo Pháp của Bà đang giữ trong tay cao đến cỡ nào. Ở đây, tôi đề cập qua hình ảnh của Sư Tỉ làm điển hình, cũng có nghĩa tôi đang nói và sẽ nói đến tất cả không chừa một ai cả, nói đến toàn bộ những vị nào có mặt trong Pháp Đạo qua cầu nối là phần đời như trong nhà có chồng, vợ, hay ai đó cầu đạo rồi thọ pháp và mình thọ pháp theo luôn, hay là bà con, thân thuộc với vị dạy đạo rồi sẵn đó thọ pháp luôn để làm cái điểm lèo thiên hạ và nhất là những vị nào không hề dạy đạo cho ai cả nhưng lại hay phân biệt với người khác về giai cấp, trí thức, vai vế, hoàn cảnh,... những hiện tượng đó sẽ khó có cơ hội tồn tại mà tôi gọi chung tất cả là những cái cây mọc ngang.

Có người thân trong gia đình cầu đạo, thọ pháp rồi theo đó mà mình tu học nếu không muốn được gọi là cái cây mọc ngang thì mình phải đứng chỉ ở một vị trí là Đạo. Không thể nào lúc thì đứng trong vai trò của đời rồi lúc thì đứng trong vai trò của đạo, lộn xộn xà bần. Muốn được hỏi thêm chuyện thì đứng vào vai trò Đạo nhưng khi bị sạt thì nhảy liền ra vai trò của đời.

Tháng 6 vừa qua, gia đình của cô CTTNT Th từ Las Vegas xin sang ĐHLĐ để viếng Sư Tỉ và “học đạo”. Các vị này dự tính sang Calif. vài ngày. Gia đình của vị này là người quen, bạn bè với Sư Tỉ và Đức Ngài ít nhất hơn 30 năm rồi, nhân đó Đức Ngài ban chuỗi cho thọ pháp. Nói là thọ pháp cho có vậy, chứ các vị này không hề có chuyện tu tập một tí gì cả. Rất mê tín, dị đoan. Suốt 30 năm trời dăng dẳng, gần với Đức Ngài như vậy, chứng kiến biết bao nhiêu sự việc mà khi giới thiệu hay nói về Pháp Đạo với người khác thì luôn nói một cách tự hào rằng: “Sư Huỳnh ổng trị tà ma hay lắm!” Rồi nào là chuyện bắt ma, bắt quỷ,... thiệt là ruồi bu. Tại sao tôi lại nói là ruồi bu, vì chỉ mang một màu sắc dị đoan không hơn không kém mà không có kèm theo vào đó sự trau dồi, bài học chi cả.

Một câu chuyện thần thoại mang màu sắc thần tiên được truyền đời cũng bởi nó mang theo ý nghĩa giáo dục. Còn không một ý nghĩa nào cả thì đó là dị đoan, cần phải loại bỏ. Sau đây là một mẩu chuyện nhỏ về cách tu hành của cô Th:

Mỗi lần làm công việc đạo sự tại tiểu bang Texas tôi thường đến thăm gia đình này (*lúc đó gia đình cô còn ở Texas*). Từ đó, cô và gia đình đã chứng kiến rất nhiều trường hợp trị bệnh, chuyển vận tu học,... nhiều lắm. Thế mà vào đầu năm 2001, cha của cô ở Việt Nam qua đời, cô gọi cho tôi, cô hỏi, cô làm lễ cúng thất cho cha như vậy, như vậy có được không? Tôi nói được! Rồi cô hỏi, cô tụng cầu siêu như vậy, như vậy có được không? Tôi nói được! Cô xin tôi chú nguyện cho cha của cô, tôi đồng ý! Rồi một buổi khác cô lại tiếp tục hỏi lại những câu hỏi cũ, cố ý cho chắc ăn là cô đã làm lễ cúng đúng, tụng kinh đúng. Rồi cô lại hỏi, ngày làm lễ cúng Thất cho ba của cô thường khác với ngày ở Việt Nam, vì giờ giấc chênh lệch với nhau, không hiểu có được không? Ông cụ có được hưởng không? Cúng như vậy ông cụ có siêu thoát không?

Tôi nạt cô:

- Từ trước đến giờ cô đã chứng kiến biết bao nhiêu lần các phần lục nhập xác, rồi Thầy chỉ chú nguyện, chuyển vận cho nó đi tu học là nó đi. Cô có bao giờ thấy Thầy cần cúng thất hay cúng một cái gì không? Cô học cái kiểu gì kỳ vậy? Thầy đã nói Thầy đưa ba cô đi là đưa đi, còn cúng kiến, tụng kinh, Thầy nói được thì là được, đó là phong tục tập quán làm cũng không sao không làm cũng không sao. Đó chỉ là tục lệ mà thôi. Mấy chục năm rồi, cô học cái kiểu đó hả? Những câu hỏi này chỉ để cho những người mới tới với pháp đạo hỏi mà thôi!

Từ đó mà thấy, họ có học hành gì đâu? Có thực sự tu tập gì đâu? Vì vậy, khi tôi nghe Sư Tỉ thông báo là các vị này sẽ đến thăm Thầy, thăm ĐHLĐ để “học hỏi” là tôi biết họ chỉ nói cho có hay đó chỉ là lời phiến diện của Sư Tỉ mà thôi. Họ chỉ sang Calif mà chơi và nhân tiện ghé thăm Sư Tỉ. Tuy nhiên, tôi cũng mở đường cho họ. Tôi nói với Sư Tỉ:

- Mẹ hỏi mấy vị đó sang đây vào ngày thứ Bảy được không? Nói mấy vị cứ ở đây không sao!

Thứ Bảy là ngày cuối tuần mà ai cũng nghỉ, thứ Bảy cũng là ngày họp đạo hàng tuần tại ĐHLĐ. Thăm Sư Tỉ, thăm Thầy, thăm ĐHLĐ và muốn học đạo thì đúng nhất phải hiện diện vào ngày thứ Bảy. Nhưng họ trả lời vì lý do này, lý do nọ không đến ngày thứ Bảy được. Chỉ nhiều đó thôi, cũng thấy sự thành tâm thực sự của họ như thế nào rồi. Không hề có sự cầu đạo hay tinh thần vượt khó thì đừng bao giờ lấy cớ sang đây gặp Thầy để... học đạo. Không có chuyện đó đâu! Thầy có thể hiện diện bên cùng các pháp hữu, các chúng sanh có thành tâm thực sự dù họ u mê đến đâu đi chăng nữa. Đàng này không có một tí gì thành tâm cả mà muốn được gặp Thầy thì vĩnh viễn họ sẽ không có cơ hội ấy. Nếu họ chỉ đi đến đây bằng cách thức của đời thì họ chỉ gặp cao nhất là Châu Nhật Tân chứ không phải là Thầy Từ Minh Đạt. Chỗ đứng của Thầy trong đạo và trong đời rất là rõ ràng không hề có sự lẫn lộn. Cầu đạo thì gặp thầy đạo, cầu đời thì chỉ gặp người đời một cách bất khả kháng vì họ là người của gia đình mà! **Nhưng là người đời thì cũng như họ, là người thân bình thường thì không có gì để chỉ cả.** Sư Tỉ thông báo cho tôi ngày giờ họ đến và nói với tôi họ xin được ở một đêm. Tôi nói với Sư Tỉ:

- Họ không có duyên được ở một đêm tại ĐHLĐ đâu!

Các vị này đến ĐHLĐ nhằm lúc tôi đang ngồi làm việc. Cũng theo thủ tục, nghi lễ bình thường, tôi xá chào các vị rồi tiếp tục làm việc. Trong phái đoàn chỉ riêng có cô Hg, con của cô Th, cũng là bạn học ngày xưa của tôi nay là đệ tử trong pháp, khi gặp tôi cô không xá chào, chỉ gật đầu, chiếu lệ qua loa, cũng không đúng với nghi thức thông thường của đời nữa. Trước bàn làm việc của tôi có để một cái bảng thật lớn: **“Yêu cầu không nói chuyện, không hỏi chuyện với Thầy khi Thầy đang ngồi trên bàn làm việc!”** nhưng có nhiều vị vẫn nói, vẫn hỏi như không hề thấy cái bảng đó vậy. Rồi Sư Tỉ dẫn mọi người đến trước Ngõ Tam Bảo để làm lễ. Cô Th xin đánh chuông. Sư Tỉ hỏi tôi:

- Mấy vị xin đánh chuông có được không?

Tôi nói lớn tiếng:

- Không!

Sư Tỉ hỏi giống như giỡn! Trước ngõ Tam Bảo, người quỳ lạy, người đứng, người ngồi nói chuyện lao xao như họp chợ mà dám đòi động chuông pháp của ĐHLĐ? Sư Tỉ nể bạn bè vừa vừa thôi chứ! Một đệ tử nào khác của tôi mà hỏi tôi câu đó chắc hẳn đã có chuyện với tôi rồi. Từ bấy lâu nay, dâng hương, dọn chuông đã được chỉ định cho gần 40 phẩm sắc trong pháp đạo làm. Danh sách đã được dán chình ỳnh ở ĐHLĐ, vậy mà Sư Tỉ lại hỏi một câu như vậy.

Ở chơi một lúc thì các con của cô Th đi chơi, chỉ còn mình cô ở lại nói chuyện với Sư Tỉ. Một hồi thì cô ra ngoài hỏi tôi về việc H, con cô muốn mua nhà, nhờ tôi xem tốt hay xấu?... Nghe những câu hỏi đại loại như hên xui, may rủi, phong thủy, địa lý từ những người luôn nói về sự thành tâm tu đạo trong mấy chục năm nay thiệt là lảng hết chỗ nói. Tôi nói với cô:

- Tại sao cô chỉ biết hỏi những câu hỏi mà đáng lẽ chỉ dành cho những người chưa biết đến sự tu tập là gì. Mấy lâu nay cô có tu tập gì đâu?

Cô thấy có mùi không ổn nên nhảy sang vị trí khác:

- Thôi, bây giờ nói về phần đời thôi, giữa cô cháu với nhau,...!

Cô nói chuyện với tôi về chuyện đời rồi đợi thấy ổn ổn lại hỏi tiếp những chuyện khác, bỏ từ từ sang phần đạo và từ phần đạo thấy không ổn lại sang phần đời theo vai vế cô cháu. Cứ như vậy liên tục tiếp diễn:

- Nói thực chứ cô rất thành tâm khi sang đây để học hỏi chứ giảm chân tại chỗ hoài như vậy đâu có được!

Tôi nói với cô:

- Sau này, nếu cô sang đây vào ngày thứ Bảy, Thầy sẽ tiếp cô cách khác. Vì từ trước đến nay, thực sự gia đình cô chưa dự một buổi họp đạo nào cả. Chưa biết đến lễ nghi tối thiểu, chưa thấy cái không khí của đạo, chỉ tới bằng ngang thôi!

Cô luôn nói là cô thành tâm cầu học, tôi ậm ừ cho qua chuyện và chuẩn bị chỉ ra cho cô thấy rõ cái nghĩa thành tâm là như thế nào? Thành tâm không có nghĩa là quỳ im thật là im rồi lạy sùng sục mới gọi là thành tâm. Tôi trở về vị trí bàn làm việc để tiếp tục công việc của mình để cô ngồi nói chuyện với Sư Tỉ. Mặc dầu đang làm việc nhưng lúc này tôi lắng nghe những gì cô này nói. Dầu la rầy gì, dầu chê bai gì thì họ cũng là đệ tử trong pháp, bổn phận chỉ ra cho họ là bổn phận của mọi người thầy dạy đạo cần thiết phải làm. Tôi nghe cô mời Sư Tỉ, tôi và gia đình đi ăn tối nay, Sư Tỉ nhận lời. Nghe đến đây là đủ, tôi bắt đầu tiến hành chỉ cho cô. Tôi hỏi cô:

- Cô có muốn đi với Thầy ra trung tâm của đạo không?

Cô trả lời không! Có thể là cô thực sự không muốn đi hay cô ngại đi với tôi cũng có thể ngại để Sư Tỉ lại một mình... Nói đúng ra mục đích của cô sang đây là gặp Sư Tỉ chứ không phải để gặp tôi hay học đạo gì cả. Nếu mục đích chính của cô vượt hàng trăm cây số sang đây để học đạo thì cô sẽ nhận ra ngay đây là cơ hội gặp riêng, nói chuyện riêng và chỉ riêng. Đằng này, cô không nhận ra. Lý do mà tôi muốn dẫn cô đi vì lúc đó tôi muốn tách cô ra khỏi Sư Tỉ. Có Sư Tỉ nơi đó rất khó cho việc chỉ dẫn vì Sư Tỉ chẳng thà nghe chuyện vuốt ve nhưng xạo xự hơn là nghe sự chỉ thật mà chói tai.

Cô từ chối đi với tôi, tôi làm như quên đi câu trả lời của cô, tôi làm việc này, việc nọ, đi qua, đi lại rồi đi ngang qua mặt của cô hỏi một lần nữa như tôi chưa từng hỏi:

- Cô có muốn đi với Thầy ra trung tâm của đạo cho biết không?

Lần thứ hai cô trả lời không! Rồi hai người trò chuyện tiếp tục với nhau. Tôi nghe tiếng Sư Tỉ nói:

- Ủa! Thì tí xíu nữa đi ăn xong ghé lại clinic coi cho biết!

Lần thứ ba, sau khi xá Phật để chuẩn bị đi, tôi hỏi:

- Cô không đi à!

Đã được Sư Tỉ gợi ý lúc này nên cô trả lời:

- Tí chiều mình đi ăn rồi đi luôn!

Tôi hỏi lại:

- Mình là ai?

Cô trả lời:

- Thì Thầy, Sư Tỉ, Bibi

Tôi hỏi ngược:

- Thầy có hứa sẽ đi với cô chưa?

Cô bất ngờ, biến sắc:

- Thì Sư Tỉ hứa rồi!

Tôi nói:

- Sư Tỉ hứa thì Sư Tỉ đi! Chứ Thầy không có hứa!

Cô vọt vát:

- Bibi cũng hứa đi!

Tôi nói:

- Bibi hứa thì Bibi đi! Chứ Thầy không có hứa!

Cái chữ thành tâm mà cô thường dùng, tôi đã tháo bỏ nó mà vất ra ngoài. Cô đã thấy cái điếm mà tôi đã ghim. Cô lật đật chạy theo tôi mà đi. Coi như chuyển đi để cho cô tham quan trung tâm thôi, chứ vá víu quá thì học và dạy được cái gì?

Cách của Sư Tỉ là vậy! Cứ hứa bừa mà không nhìn cái thực tế của mình và Sư Tỉ cứ liên tiếp nhận lấy những bài học như vậy. Ngày xưa, Sư Tỉ cũng thường hứa hẹn với các pháp hữu này nọ, Đức Ngài biết được Ngài rầy rà nhưng cách rầy rà của Ngài nhẹ nhàng lắm. Khi rầy rà xong, Ngài cũng rán làm công việc mà Sư Tỉ đã hứa với người ta. Tôi thì khác, vào ĐHLĐ bằng hai lối nhưng không có cửa Sau. Chỉ có cửa Chính và cửa Lớn mà thôi. Đó là lý do tôi cắt đặt những cơ quan hành chánh giúp tôi trong việc lập hẹn, sắp xếp để loại bỏ đi những chuyện gặp gỡ bằng cách cửa sau. Nghĩa là, chỉ hứa hẹn riêng với người khác rồi trông tôi vào đó.

Có lần đang làm việc trong phòng thí nghiệm, Sư Tỉ ra gặp tôi nói rằng, cô Thúy có gọi, cô hỏi có Thầy ở nhà không? Sư Tỉ nói có, rồi cô Thúy bảo cô ấy sẽ đến liền hỏi Thầy về tượng thờ. Lúc ấy, Sư Tỉ còn cầm cái phone trên tay, tôi bảo Sư Tỉ đưa tôi cái phone để nói chuyện với cô Thúy. Sư Tỉ nói đã nói xong rồi, đã cúp phone rồi. Tôi im lặng không nói chi cả. Chừng một phút sau thì tôi thay đồ đi. Thực ra, tôi cũng đâu cần đi đâu đâu, tôi chỉ đi rời khỏi nhà lúc đó để dẫn mặt các vị này thôi. Sư Tỉ thấy tôi đi bà gọi giật lại:

- Ủa? Cô Thúy nói cô sang liền mà! Cô nói ở chờ cô một tí!

Tôi lạnh lùng:

- Mẹ hẹn, chứ con có hẹn đâu!

Sư Tỉ giận cứng người, vì trước mắt của Sư Tỉ lúc đó, cô Thúy cũng là người gần gũi với tôi và thường sang đây đấm bóp cho tôi mỗi khi tôi mệt. Và lại, chuyện lần này là cô ấy sang đây hỏi về tượng Phật, là đạo kia mà. *Tôi đã cho các vị này một bài học, những chuyện cứ nghe ở đâu đó rồi cho là của Thầy, đó là điều tai hại. Người đứng kế bên để đấm bóp thì đâu có nghĩa là người gần? Nghe cũng sai mà thấy cũng sai!* Bảo Thầy đợi cho dù kèm theo câu “lên liền” đó là sự vô phép. Thời gian của cái “lên liền” này là bao lâu? 10 phút? 1 tiếng? Không ai biết nó là bao lâu cả và Thầy của các vị không bao giờ làm những chuyện không chính xác.

Qua những hành động nhỏ, tôi đã khẳng định cho toàn thể pháp hữu trong pháp đạo được rõ, tệ nạn thường mượn danh Đức Ngài như nói Đức Ngài đã dạy tôi như thế này, thế nọ... phải được chấm dứt. *Tất cả những lời dạy của Đức Ngài đều được các cơ quan ngôn luận công bố chính thức. Ngoại trừ những Lệnh Pháp, không có chuyện gì được gọi là chỉ riêng cả.*

Trở lại chuyện của cô Th, tối hôm đó, có cô O và anh T đến. Thời gian này, anh T đang tìm mua nhà, cũng tương tự như H, con của cô Th cũng đang tìm mua nhà. Ngồi nói chuyện với anh T một lúc sau thì các con của cô Th đi chơi về đến để rủ “tôi” và gia đình đi ăn. Họ đã phung phí cả ngày cho việc đi chơi nhưng tôi thì không. Tôi không hề phung phí một ngày, một giờ nào cả.

Khi các vị vào xá chào tôi, chỉ có Hg thì không chào. Anh L, chồng của Hg bắt cô chào nhưng cô bắt sang chuyện khác. Sao đây? Đệ tử trong pháp có rất nhiều vị ngày xưa là các bậc thầy dạy trong trường của tôi. Tôi luôn tôn kính các vị nhưng khi đứng vào phần đạo, các vị vẫn phải quỳ xuống xin được chỉ dạy. Trong đó có một vị thầy mà rất nhiều pháp hữu tại Việt Nam đều biết đã già, lại què một chân nhưng khi thỉnh ý của Thầy thì vị này vẫn một mực quỳ xuống mặc dầu tôi không bao giờ cho vị này quỳ. Còn bạn bè của tôi trong pháp khá nhiều, nhiều người nay là những huynh trưởng VVQN ở khắp mọi nơi. Chúng tôi gặp nhau, nói chuyện với nhau vẫn ông ông tui tui như ngày xưa, nhưng đứng vào phần đạo thì vẫn phải thưa Thầy! Điển hình qua những câu chúc Tết: “Tui chúc ông năm mới được...” và “Đệ tử xin kính chúc Thầy năm mới được ....” Ngược lại thì: “Thầy xin chúc các vị ...” và: “Tui chúc ông năm mới,...”. Rất rõ ràng không hề có sự lẫn lộn, hòa đồng, tự nhiên. Đàng này thì không! Phần đời, phần bằng hữu thôi cũng không có, không có lễ nghi tối thiểu. Người như

vậy lại muốn ngồi ăn cùng bàn với tôi hay sao? Người tu thì phải vô ngã nhưng vô ngã không có nghĩa là đánh đổ cả giá trị của mình. Con người cần phải có cái giá trị tối thiểu.

Anh T đang ngồi bên trái của tôi và tôi chỉ vào cái ghế bên phải bảo cô O đến ngồi. Cô O chỉ nhìn rồi từ chối. Tôi nghiêm khắc:

- Cô đến ngồi nơi đây Thầy hỏi chuyện!

Thật ra, tôi cũng không có chuyện gì để hỏi cô O cả. Tôi chỉ muốn trám cái chỗ kể bên để các vị kia không được ngồi kể bên mà thôi. Chỉ trong tích tắc cách từ chối của cô O đã thêm một lần nữa cho tôi thấy: Mặc dầu người này luôn bên cạnh mình nhưng không phải là người cạnh mình. Nó chỉ bên cạnh ở những thời điểm vô ích nhưng khi cần thiết, cấp bách thì không! Nó không có cảm ứng được với mình, nó không có đồng hành, đồng tác, đồng lòng với mình thì vị trí kể bên mình sẽ không phải là nó. Thời gian bây giờ không tiện để xử trí cô O nhưng trong tương lai chắc chắn sẽ có. Tôi biết vị trí của cô thường gần gũi tôi nếu lấp người khác thế vào thì chắc chắn cô sẽ không chịu đâu vì cô thường làm khó những người đến gần với tôi. Tuy nhiên, tôi đã nắm được điểm cô này sẽ không bao giờ bên mình trong thời điểm cần thiết. Vì thế, khi chuyện cần thiết xảy đến, cô không đến, người khác sẽ đến, vị trí hoán đổi là do cô chọn chứ không phải do tôi đẩy cô ra. ***(Ghi chú năm 2012: Đúng như Thầy nghĩ, sau thời gian ấy không lâu, Thầy bắt đầu cải tổ bộ máy hành chánh và chính thức đưa một đệ tử không tên tuổi về làm Đồng Lý Văn Phòng, là cô Dương Thu Hương, tức thầy Từ Minh Tâm Hương ngày nay thì cô O. đã nháy nhòm dàu rằng cô ấy không từng được chỉ định cho bất kỳ một chức vụ, trách nhiệm nào cả. Cô ấy đã điên cuồng chửi Thầy trên các mặt báo lá cải như Ngày Mai, Vietweekly và bỏ tiền đăng quảng cáo tự xưng là một loại người của “cõi trên”)***

Cách của cô O ngày nay cũng như Linh Tú ngày xưa. Lúc ấy (1996), tôi đang gặp chuyện đe dọa nhẹ. Tại Việt Nam, một người đầu sấn máy khâu băng dự định đến ngồi gần tôi rồi gài tôi nói những điều bất lợi để họ có thể hại sau này. Lượng định trước sự việc, chỉ trong tích tắc chừng một vài phút, tôi đã truyền lệnh liền cho Linh Tú phải đến ngồi kể bên tôi để không còn chừa chỗ trống cho 1 người mà một vài phút nữa họ sẽ đến ngồi bên tôi. Vì lúc ấy, chỉ có tôi và Linh Tú. Linh Tú đã không chịu! ***(Ghi chú năm 2012: Trong thời điểm ấy, người đàn ông có ý đồ vì bạn phải dẫn đưa con nhỏ vào toilet. Thấy lợi dụng khoảng thời gian ngắn đó đã bảo Linh Tú tới ngồi trám liền chỗ trống bên cạnh Thầy, nhưng cô ấy đã từ chối. Không hiểu người này thấp tùng cùng Thầy về Việt Nam để chi nữa? Từ ấy đã cho Thầy có thêm cái nhìn về những con người chung quanh mình. Cách của họ như vậy nên ngày xưa, người chung quanh, đệ tử trong Đạo chỉ một lay động là cũng đủ tróc gốc nên cần phải có thanh lọc, cải tổ lại bộ máy).***

Tương tự như vậy, ngày nay những hoàn cảnh đưa đẩy, Linh Tú đã không còn gần tôi nữa và chắc chắn sẽ là vĩnh viễn không còn gần gũi nữa nhưng đó là cô chọn chứ không phải tại tôi đẩy cô đi. Đó cũng là cách chấm dứt lời hứa, chấm dứt nợ nần, chấm dứt những ràng buộc về tâm ý nhưng không cần thiết. Chấm dứt bằng phương thức do người chọn chứ không phải do mình làm để sau này và vĩnh viễn sẽ không còn lý do gì để kiện tụng chi nữa.

Chỉ một vài giây phút quyết định để mình thấy được cái không cần thiết bên cạnh. Những cái đó nó thừa, nó làm chật chỗ những cái cần thiết khác đáng lẽ phải có. Những cái không cần thiết đó cần phải được loại bỏ, tôi biết, từ từ rồi các Chư Vị sẽ làm công việc này cho tôi.

Cuối cùng thì cô O cũng miễn cưỡng ngồi kể bên tay mặt của tôi, về mặt cô cũng không được vui vẻ cho lắm. Tôi không biết cô đến đây để làm chi? Không có chuyện gì làm chỉ đi lòng vòng thì nên ở nhà có phải hay hơn không? Cô ngồi bên cạnh và tôi không nói gì với cô cả, cao lắm là chỉ dặn dò chiếu lệ. Tôi nói với mọi người là tôi không đi ăn, mọi người có vẻ phiền lòng. Tôi mở đường trước cho H:

- Đối với Thầy thì em luôn luôn là đệ tử của Thầy.

Tôi nói thế vì H là do chính tôi thọ ký. Tôi hỏi H:

- Em có muốn đi với Thầy một chút xíu không?

H lắc đầu. Cô Th vừa mới có kinh nghiệm nên nhanh nhẩu:

- Mày đang bị thử thách đó!

Cái thành tâm của nó cũng bị đánh rớt. Vì nó phải lo cho vợ con của nó. Ôm đồm gia đình bao nhiêu năm nay, nhích thử ra một chút để mình rảnh tay mà học thêm cái mới không được sao? Nó nào biết rằng anh T cũng đang tìm nhà và tôi muốn nó đi theo để sẵn tiện chỉ cho hai người một lần vì tôi biết nó cũng đang tìm nhà. Cái phước phần của nó không có. Sau này nó sẽ gặp những gút mắc, chuyện gì có liên quan đến ngôi nhà hoặc những vấn đề gì xuất phát từ ngôi ở nếu nó hỏi tôi thì chắc chắn tôi không trả lời. Vì cái gốc cần trồng mà không làm đến khi hậu quả xảy ra đòi sửa đổi thì lấy chi mà sửa đổi?

Có thể đặc biệt một chút cho người không có duyên gặp tôi để trồng cái gốc từ ban đầu nhưng sẽ không có chuyện dễ dãi nữa đối với người đã từng biết nhưng không làm hay đối với những người từng trong pháp nhưng không hề tu học.

Cách cục kê như xong, tất cả đi ăn cùng với Sư Tỉ. Khi trở lại, họ thả Sư Tỉ bên ngoài rồi họ trở về, không hề trở vào xá Phật chi cả. Cái thành tâm mà con người thường khoác lên môi là như thế. Mà Sư Tỉ gặp loại bạn bè đó cũng phải, vì chính Sư Tỉ cũng vậy có thua kém gì đâu? Nên Bà có biết cái gì là đúng hay sai để mà chỉnh người khác hay làm mực thước cho người khác? Có lần, tôi đang phạt một vị đệ tử vô kỷ luật, chuyện không mắc mớ chi với Sư Tỉ cả nhưng Sư Tỉ thì bỏ ra ngoài để một hồi đi chơi với cô Vân, Bibi, Jackie mà không hề trở lại vào nhà để xá Phật trước khi đi, trong khi ai cũng vào xá Phật cả. Đừng có viện cớ là không thích nhìn sự “bạo lực”, vì trên Ngôi Tam Bảo không hề có hình ảnh “bạo lực”. Nhìn lên Ngôi mà xá chứ không cần nhìn nơi tôi mà xá. Đó là một trong muôn ngàn lý do tôi không hề để cho Sư Tỉ tham gia một tí gì về các quyết định cho Pháp Đạo cả, kể cả những việc đạo sự khác. Chỉ tham dự một khi nơi đó có cái cách hơi nhẹ một chút hoặc vui chơi, xã giao thuần túy mà thôi. *(Ghi chú năm 2012: Bây giờ Sư Tỉ đã đi rồi nên tôi có thể nói, từ trước đến nay, tất cả những gì tôi muốn cho người khác biết, cho thiên hạ biết thì tôi đều cho Sư Tỉ biết. Dầu rằng Sư Tỉ thường ở đây trong thời gian dài... nhưng tất cả những gì diễn ra cũng đều được chọn lọc... Thế nên, trong lòng tôi luôn có sự buồn, tôi muốn nói cho Mẹ tôi biết nhiều điều để Bà được hãnh diện, được vui... nhưng kệt, những điều đó nó lớn so với tầm tay của Bà, nó quan trọng và có hại nếu tiết lộ vào thời điểm không cần thiết. Nhưng tôi biết, chắc chắn Bà sẽ vui. Vào ngày Sư Tỉ lìa thế, tôi biết ngày hôm ấy Mẹ tôi sẽ qua đời và tôi phân vân, đắn đo kể cả dằn vặt... tôi muốn gọi phone về cho Mẹ tôi để nói rằng: “Mẹ ơi! Mẹ biết mình được... như vậy, như vậy không?” Để Mẹ tôi được vui, để Mẹ tôi thấy rằng cái vinh dự trong cuộc đời mà người đời chỉ có trong tưởng tượng, trong huyền thoại, ... nay nó có thật, trong tay mình, trong tay gia đình mình... nhưng tôi lại im, tôi phải giữ cái bí mật của Pháp Đạo cho đến phút cuối. Con người phải đi bằng hai chân, lúc chân phải, lúc chân trái, ... và đi liên tục nên làm cho mình đau lòng...).*

Sư Tỉ giận tôi vì tôi làm Sư Tỉ mất mặt với bạn bè. Mặt mũi đối với bạn bè là chuyện của Sư Tỉ, đối xử tròn đầy với bạn bè thì bạn bè thương thôi! Nhưng với tôi, mỗi khi người ta gặp chuyện thì người ta chỉ gọi: “Thầy ơi!” chứ không hề gọi: “Bà Nghĩa ơi!”. Tôi đang làm cái vai trò làm Thầy mà vai trò của một vị Thầy là phải như vậy, phải có trách nhiệm dạy dỗ. Hơn thế nữa, bên cạnh vai trò vị Thầy, tôi còn có vai trò của một vị dẫn dắt của Pháp Đạo. Nếu tôi có sự chênh lệch thì hậu quả của sự lệch ấy làm sao giải quyết đây? Cũng như ai cũng có thể đến gặp Thầy lúc nào cũng được, ai cũng muốn động chuông ngay ngôi của Thầy lúc nào cũng được, người thì chào, người đưa mắt dòm, người hờn, người giận, người... đủ cả... thì khuôn mẫu nào cho tôi để áp dụng cho toàn Pháp Đạo? Nên dầu thân, dầu thương... thì những cá nhân, hiện tượng không phù hợp, không đúng với lẽ lối... bắt buộc nó không được tồn tại, những con người ấy không phép được lui tới nữa dầu trong lòng tôi luôn nhớ về họ! Đó là sự bắt buộc chọn lựa không còn cách nào khác! Cũng như cô Hg, người bạn xưa của tôi, là đệ tử trong Pháp bước vào không hề xá chào Thầy, rồi cũng ngay tại đó, cô O, bảo cô ấy đến để dặn việc cũng không hề đến... thì nhìn xem, có phải là một khối tạp không? Chung quanh

đông nhưng là tạp. Nơi dẫn đầu một guồng máy đâu được phép tạp như vậy? Thế nên, giải pháp thanh lọc, sàng sảy,... có phải là cần thiết để thực hiện không? Phải thực hiện để mình còn có thể ra mặt với thế giới nữa chứ? Chứ trong một nhóm nhỏ đã là tạp rồi thì còn có khuôn khổ nào để áp dụng vào cho thế giới bên ngoài khi mình bước ra?... Sàng lọc, chắc chắn sẽ mang đến tiếng oán, vì đang thân sẽ thành không thân, đang gần sẽ trở thành xa, đang có thể ăn nói, giỡn hớt được thì nay có cả miếng tường ngăn và mọi lời nói mà thường ngày người ta nói nay đều bị phủ nhận vì lời nói đó không còn giá trị đại diện hay một giá trị chính thức nào khác dính líu tới Pháp Đạo...

Không phải chỉ riêng một vài gia đình có cái cách như vậy mà thực ra những loại cây mọc ngang nó xuất hiện ở khắp mọi nơi. Có lần một người cô của tôi gọi sang nói với tôi về dự định của cô sẽ sang Calif.:

- Phải sang Thầy để học hỏi chứ! Để Thầy có ban gì thì ban!

Ban cái gì? Bảo Pháp là những vật tối thượng cao quý của đạo, xin ban một cách dễ dàng như vậy sao? Đức Ngài ngày xưa làm công việc đó, ai xin thì ban. Ngài làm vì Ngài biết Ngài không trụ thế lâu dài. Ngài biết nếu Ngài không ban thì ai ban? Tôi à? Chắc chắn là không rồi! Đặc cách thì tôi cũng có đặc cách đấy nhưng chắc chắn là khó hơn Đức Ngài! Đức Ngài từng dạy Bảo Pháp ban ra thì cũng có thu hồi,... nói như vậy nhưng Đức Ngài chưa hề thu hồi Bảo Pháp của một ai cả. Chứ tôi thì có! Không xứng đáng thì tôi thu hồi. Đức Ngài để nên các vị ỷ lại để rồi cũng không đến đâu cả.

Cũng như chuyện của bà TTU cũng vậy, là một đệ tử của Đức Ngài, cũng có Kim Cang Bảo Pháp, cũng có đủ thứ Bảo Pháp cả nhưng có hề tu học một tí nào đâu? Đó là chưa kể vị này còn phỉ báng Pháp Đạo, phỉ báng Đức Ngài rất thậm tệ nữa. Vị này được thọ ký, được ban cũng bởi vì nương theo gia đình mình có con cầu đạo. Thế thôi! Có lần vào tháng trước, theo sự cầu về phần đời của chơn linh ba Năm của tôi, cụ Đại Tá Trần Phước Dũ, tôi đã làm việc để dẫn độ một số phần lực đang bị cai quản thức giấc tu học. Nhân chuyện này, tôi đã phát giác ra được bà TTU đang bị giam ở tận tầng địa ngục thứ 17. Dầu gì cũng là người trong Pháp Đạo, có nhiều ân điển mà bị nhốt đến như vậy thì coi sao được nên tôi đã xúc tiến và xin cho bà được thả ra trong 2 tuần để có cơ hội làm công tác. Tôi không nói cho bà biết là chuyển làm việc này cố tình để tôi kiếm thêm điểm mà xin cho bà. Cùng lúc xin tạm phóng thích cho bà, tôi cũng xin cho hơn 200 tù nhân cũng cùng bị giam được tạm phóng thích trong 2 tuần lễ để cho tất cả cùng làm việc. Trước mắt là sự công bằng nhưng bên cạnh đó thì phải hiểu tôi đang mở đường sống. Là một người cầm Lệnh Pháp để chuyện vận nên tôi không thể nào nói cho bà một cách trắng trợn rằng “rán tranh thủ trong 2 tuần, đó là con đường duy nhất để được đưa ra khỏi chỗ đó!”

Kẹt là một người đã phí cả một đời không chịu tu tập thì 2 tuần không có nghĩa là gì cả. Họ không biết tận dụng hay nói cách khác hơn trong cái thức của họ không hề có sự hướng thượng, trau dồi nên bà đã bỏ đi cái thời gian 2 tuần chỉ dùng để về thăm nhà một cách quá ồng phí. 2 tuần đã qua với kết quả không có gì cả. Tôi la bà, bà cãi lại y như cái cách của bà còn sống. Bà nói bà không làm được. Tôi nói với bà, khả năng của bà, bà có thể làm được vì sau khi bà chết, bà đã từng hiện hồn về những người thiếu tiền của bà mà đòi. Người thiếu nợ hoảng sợ lật đật lo việc trả tiền cho thân nhân của bà. Tâm bà chỉ thấy ở tiền, ở vật chất nên cho dù giao một công việc thật là nhẹ với tính cách đạo thì bà không làm. Tôi không hề nói với bà, chỉ cần làm công việc đó thì bà sẽ được xử lại. Nếu nói ra thì bà sẽ tham và làm công việc chỉ do lòng tham mà thôi. Cuối cùng, tôi phải đành trả lại bà cho tầng 17. Bà chỉ còn biết chửi bới tôi:

- Thầy không từ bi bằng Đức Ngài. Tôi chỉ tin Đức Ngài!

Tôi trả lời cho bà:

- Đã muộn rồi! Bà đã đánh mất thời gian của bà bên Đức Ngài rồi!

(Ghi chú năm 2012: Bà nói bà chỉ tin Đức Ngài? Tôi nhớ không lầm là bà luôn nói móc, nói xỏ, nói xiên Đức Ngài! Tôi nhớ lần đầu tiên Đức Ngài gặp bà, lúc đó có tôi hiện diện, Đức Ngài có nói bà

trông giống như Mẹ của Ngài. Mà thật, gương mặt của bà giống gương mặt của bà Nội tôi, nhưng lúc ấy bà chỉ cười khinh... có lẽ tôi nghĩ – Tôi nói là “tôi nghĩ” vì bà giàu nên bà nghĩ người ta có tình lấy lòng bà! Sau này, bà có nói câu này mà chính tai tôi nghe: “Đời tôi rất ghét xây chùa chiền, nay gặp thằng con bỏ tiền xây...”. Thế nên, thời gian của năm 2001, để chửi tôi, bà ấy la toáng “tôi chỉ tin Đức Ngài”?... Nói vậy chứ sau này cũng chính tôi là người giúp cho bà ra khỏi chỗ ấy chứ ai vào đây? Khi Đức Ngài còn tại thế, chính vong linh của ông Nội tôi có cần gì thì thường hiện về nói cho con cháu biết để nhờ chuyển lời đến Đức Ngài, chứ ông cũng không được gặp nên đừng có nói là hề được quen với Đức Ngài là có thể được coi “trắng án”. Mẹ tôi cũng vậy, thực sự sau khi lìa thế, chính Bà cũng không được gặp Đức Ngài, nhưng Bà vẫn được gặp cũng do tôi xin, dầu rằng tôi bị Mẫ rầy về chuyện này. Tôi nói lên điều này để nhiều pháp hữu từ thời Đức Ngài nên tỉnh giấc một chút!... Ở trường học bà TTU, tôi làm vì tôi còn phần đời, còn tình đời! Giận thì giận nhưng những con người đã hiện diện trong mảng đời của mình, kèm với những hình ảnh thân thương trong mảng đời này thì dầu nó xấu, vô duyên thì đó cũng là kỷ niệm đẹp, khó có thể quên được).

Làm sao tôi cứu được khi tâm người ta không hề có sự tu luyện nào cả? Phải chịu theo định luật của tạo hóa mà thôi vì chính con người ấy cũng không ý thức của sự giải thoát thì lấy gì để giải thoát? Giải thoát? Thì đi đâu mới gọi là giải thoát? Trong tâm người ta không có điểm dừng, điểm trụ thì chỗ nào là chỗ đi tới và chỗ nào là chỗ thoái hóa? Cũng như người tu nào cũng nói, tu hành để được lên Thiên Đàng, để được về cõi Phật, cõi Cực Lạc... vậy hỏi thử, haầy tưởng tượng, tất cả người thân của mình đều ở đây, tất cả những gì thân quen của mình đều ở đây, chỉ một mình mình thôi đi về một nơi gọi là Thiên Đàng, là Cực Lạc ấy... thì mình có chịu đi không? Chỗ trụ nơi tâm là vậy, nhìn ở nơi tâm là vậy. Không tu dưỡng thì không có ý niệm giải thoát và sẽ không thực biết “giải thoát, siêu thoát là cái gì?”

Hôm nay, tôi chỉ đưa ra một trong muôn ngàn trường hợp để hiểu tại sao tôi rất khó. Trong vị trí của tôi, các vị sẽ làm sao? Các vị chỉ nhắm mắt mà chuyển lệnh đưa người này đi tu học à? Ở địa ngục cũng là trường học vậy, cũng do Thượng Đế tạo ra vậy, tại sao lại không thể học ở tận địa ngục? Hay đưa đại người này được lên Thiên Đàng? Bà TTU cũng đã từng được hưởng những loại chuyển lệnh như vậy rồi! Được cắt dây oan nghiệt, được chuyển vận,... thế nhưng có được hay không?

Từ những kinh nghiệm đó, công việc của tôi ngày nay trước mắt là chấn chỉnh trở lại những cái cây mọc ngang để cho nó phải mọc thẳng, đúng với vị trí của mình. Không nghiêng ngã, không xiên xẹo chi cả, mà tàng cây cổ thụ để bảo vệ những cái cây mọc ngang ấy là mẹ đẻ của những hiện tượng tiêu cực trong pháp như sự phân biệt đối xử giữa người nghèo, người giàu trong pháp, người vào pháp lâu và mới vào pháp, người lớn và người nhỏ,... những tiêu cực mà tôi phải trần ai, gồng mình chịu trận để cải tổ từ từ. **(Ghi chú năm 2012: Từ những việc thật nhỏ như cùng dự lễ Vía, Khánh Đản Đức Ngài... không phải như ngày nay, các pháp hữu có thể ngồi quây quần với nhau bình đẳng bên cùng mâm cơm... ngày xưa đâu có được như vậy! Đệ tử muốn dự lễ thì phải đóng tiền để đặt bàn, mượn nhà hàng mang đồ ăn, rồi xum xuê đình đám. Các bà, các ông trưởng giả thì ngồi bàn, đệ tử nghèo nghèo một chút, nông thôn một chút thì ngồi xa xa, nghèo nghèo chút nữa, nông thôn chút nữa thì ngồi ở nhà bếp, còn nghèo nữa không có tiền đóng thì ở nhà! Thầy đã dẹp bỏ cái tục lệ được các “ông hoàng, bà chúa” trong Pháp Đạo đặt ra mà người ta thường gọi họ là gia đình “hoàng tộc”. Thầy bắt dẹp hết chuyện đặt bàn, đặt món ăn,... Những ngày kỷ niệm Đức Ngài, anh em với nhau có dịp quây quần bên nhau trong tình thương, ấm cúng là đủ. Người không có tiền hay người có tiền đều có thể ngồi bên nhau, gặp nhau để nhớ về Ngài, để gìn giữ hương lửa trong gia đình VVQN, chứ phải để ăn đâu mà bày vẽ khiến cho người nghèo phải ngại không dám đến... nên ai mang được gì thì mang, chia sẻ nhau mà ăn. Thế mà lúc ấy mọi người chống Thầy kịch liệt, vì Thầy đã xé bỏ cái hàng rào đặc quyền, giai cấp trong Pháp Đạo. Trong buổi họp trước ngày Vía Đức Ngài, Thầy đã ra lệnh cho Thúy Vi trong ngày Vía mang một cái bánh tráng để đóng góp trong buổi ăn, nếu lúc đó có cả trăm người dự lễ nhưng không một ai đóng góp đồ ăn, thì cả trăm người cùng chia nhau một cái bánh tráng ấy!... Cứng rắn thì cuối cùng hủ tục đã được xóa bỏ! Thầy đâu có ngàn**

bị chửi? Có ai làm việc lớn lại ngán sự chửi bới của thiên hạ? Người làm việc lớn thì chỉ lấy trí tuệ làm chuẩn mà thôi. Thầy có làm sai không? Hãy xem, ngày xưa trong Pháp mình có biết bao đệ tử giàu có, tên tuổi lừng lẫy! Nhưng hỏi xem đã làm được những gì? Còn ngày nay, đại đa số chúng ta đều nghèo và chúng ta đã làm được những gì?).

Thực ra, Sư Tỉ cũng chỉ là một khuôn mẫu để cho các pháp hữu khác noi theo nếu các vị không phân định được chỗ đứng của mình ở đời và đạo. Sư Tỉ là một vị tiền bối, làm gương bị chính thì có nghĩa không còn một ai khác có thể ngoại lệ được.

Tôi biết chỉ có tôi mới làm được công việc này, những đối tượng nào khó khăn quá, khó thay đổi và quá là vướng bận thì tôi tạo sự khó khăn để cho họ tự ý rời bỏ pháp đạo. Thanh lọc lại hàng ngũ huynh trưởng để làm cái nền cho thật vững mà duy trì pháp đạo cho ngàn đời sau. Tôi phải lọc vì tôi không muốn một người như cô Thu, như một bà con cô bác nào của tôi tự đứng ra dạy với người đời rằng: “Ồ, tôi theo Thầy từ khi Thầy còn nhỏ lận!” hay “Tôi được anh tôi, ba tôi, Đức Ngài chỉ riêng cho cái này, cái nọ!”... Toàn là những thứ tầm bậy, tầm bạ, dị đoan do họ chế, do họ đặt rồi lồng vào đó là lời của Đức Ngài, của Thầy. Người ta sẽ tin họ vì trước mắt người ta biết họ có cả một quá trình dài bên Đức Ngài, bên Thầy. Những trường hợp như vậy nếu không tự sửa đổi thì phải dẹp bỏ hẳn. Nếu họ thực sự có duyên với Đạo thì sau này họ trở lại gặp và học với các con em trong pháp là đủ. Không cần phải gặp thẳng Thầy nữa! Đích đến thì họ vẫn đến nhưng lúc đó sẽ đúng hơn và lúc đó sẽ không còn một lực nào có thể ảnh hưởng hay đe dọa đến pháp đạo nữa cả. Vì với cách xây dựng như vậy, pháp đạo sẽ là một tòa nhà kiên cố, bất di, bất dịch và bền vững muôn đời.

Một số bà con của tôi, cũng trong pháp đạo có sắp đặt chương trình sang đây để thăm Sư Tỉ, các vị này luôn nói:

- Sẵn dịp sang để gặp Thầy học hỏi nữa chứ!

Ngày về Việt Nam cũng gần kề, Sư Tỉ đã hoãn lại ngày đi thêm một tháng nữa để đón tiếp các vị này và phái đoàn của anh Phong từ Úc sang. Rồi biến cố khủng bố của ngày 11 tháng 9 xảy đến, toàn bộ các chương trình của các vị bà con này được hủy bỏ vì ai cũng sợ an ninh không ổn. Chỉ có phái đoàn của anh Phong vẫn duy trì quyết tâm sang ĐHLĐ. Từ đó cho ta thấy được sự khác biệt rõ rệt của người đời và người đạo, người chỉ khoác áo đạo cho lấy có và người thực sự mặc áo của Như Lai.

Chuyện tháng 9 ngày 11 cũng như một cuộc sàng sảy để xem tâm đời và tâm đạo. Các vị từ Úc Châu xứng đáng được tiếp đón, cũng như các vị từ bên Pháp do anh Lâm hướng dẫn sang xứng đáng được tiếp đón. Nơi đây, tôi không có được một cái bàn lớn để tiếp đón các vị, tôi cũng không có tiền để mua một cái bàn lớn để các vị cùng với tôi ngồi ăn cơm chung nhưng tôi đã rị mọ đóng một cái bàn thật lớn, để tất cả các vị có thể ngồi cùng ăn cơm chung với tôi. Điều này đã trả lời, tại sao có nhiều người mời tôi đi ăn trong một nhà hàng sang trọng nhưng tôi đã từ chối không phải là tôi đang phân biệt như tôi là Thầy, các vị không được phép ngồi gần. Mà trái lại, tôi đã dùng tất cả công sức của tôi để đóng một cái bàn để tôi cùng ngồi ăn với các vị.

Để góp phần bứng tận gốc các cây mọc ngang nay lại muốn tiếp tục mọc ngang, ngày 1 tháng 7, tôi chủ trương cho thành lập Phòng Xử Lý Nội Vụ và nhờ chú Th làm trưởng phòng. Tôi nói với chú:

- Từ trước đến nay, Thầy để ý thấy cách nói chuyện của chú thường làm cho người khác dỗi mà bỏ đi. Đi trị bệnh hay dạy cho người ta ngồi thiền,... bất kỳ chuyện gì, một khi người ta gặp chú thì người ta bỏ đi luôn. Điều này khiến cho Thầy không thể giao cho chú một công việc gì cả. Thầy biết chú cũng có buồn lòng vì Thầy không giao việc chi cả. Bây giờ, thì Thầy giao cho chú! Thầy cần cái khả năng làm cho người ta dỗi của chú trong công việc này. Sàng lọc cho Thầy những người nào đến ĐHLĐ muốn gặp Thầy. Bà con cô bác của Thầy trong Pháp Đạo cũng không ngoại lệ. Phải có hẹn rõ ràng, chứ không phải muốn gặp là gặp. Còn những ai thực tâm cầu đạo, đối diện với hành động của chú cũng là sự thử thách cho họ. Còn riêng những trường hợp các vị có công với đạo tự

khắc Thầy biết mà lo việc tiếp đón. Những trường hợp chỉ lấy cơ sang đây, để Thầy cử người ra đón ở phi trường về, cố tình sang chỉ để đi chơi, đi ăn đám cưới,... rồi những chuyện lạy Phật, học Đạo là chuyện phụ thì những trường hợp như vậy, chú cất bỏ hẳn, không cần trình đến Thầy. Còn đối với những gia đình có công với pháp đạo sang đây để du lịch, đi chơi cũng không sao, các vị đó vẫn xứng đáng nhận được sự tiếp đón.

Thực ra, trước kia tôi cũng là một loại cây mọc ngang. Sống trong gia đình đạo nên theo đạo chứ không từng cầu đạo và cũng không hề biết được chỗ đứng của mình giữa đời và đạo. Người ta trọng Ba mình, rồi mình hãnh diện lây thế thôi. Sống trong hào quang của Ba mà lại tưởng là của mình, cho đến khi đối mặt với thực tế thì thấy rằng mình không biết một tí gì cả. Tôi đã tự nhổ cái cách cây ngang của tôi mà ném bỏ xuống để cầu đạo. Từ đó, tôi đã hiểu và thông suốt. Hôm nay, tôi xin truyền đạt bài học này cho các thế hệ về sau.

Cảm nghĩ của Thầy sau khi đọc lại bài bút ký 4-2012:

Đã hơn 10 năm, nay đọc lại bài bút ký ngày xưa, Thầy thấy Thầy đã chọn đúng và tính đúng khi quyết định tổng thanh lọc. Mình đang thảo chương để đưa Pháp Đạo thành phổ thông và quốc tế hóa, mà nếu lo nhìn ở xa mà quên đi cái gần, bên cạnh là một thiếu sót và tai hại lớn. Với khối người bên cạnh như vậy,... chắc chắn mình sẽ là người bị hại đầu tiên nếu có dự tính nào, cục cựa nào để đưa Pháp Đạo ra ngoài. Việc “di dời” những người không đúng,... ở gần, bên cạnh đến với Đạo mà không phải do sự tu học, tu đạo thì chắc chắn phải lãnh một chút sự chống đối, phỉ báng... nhưng sẽ đỡ hơn là nguy hiểm.

Bước vào cửa của một phương diện nào đó mà không phải đi từ phương diện đó thì chắc chắn người chủ nhân sau cánh cửa đó sẽ bị hại đầu tiên. Bước vào cửa lớp mà không phải là giáo viên hay học sinh, bước vào một Bộ Tư Lệnh mà không phải là sĩ quan, binh sĩ cần thiết, bước vào phủ Tổng Thống mà không phải là viên chức chính phủ thì chắc chắn đó phải là sự phiền!...

Ngày xưa có người hỏi Đức Ngài: “Tại sao SH có thể giúp cho nhiều người được giàu có mà các con của SH phải đứng ra buôn bán cực như vậy?” Đức Ngài trả lời: “Vì tụi nó chỉ coi SH là ba mà không phải coi là Thầy!” Nếu câu hỏi đó hỏi ngược lên, hỏi về Sư Tỉ thì chắc câu trả lời của Đức Ngài cũng sẽ như vậy! Trước khi Đức Ngài lìa thế, Ngài có nói với Thầy: “Sau này, Mẹ sẽ là người hại Đạo!” Câu nói này Thầy chưa từng nói lại với Sư Tỉ vì Thầy sợ Bà buồn. Mẹ của Thầy không phân biệt được sự khác nhau của Đạo và Đời và những người gần gũi với Bà cũng vậy, cũng không hơn gì. Cao lắm chỉ phân biệt khi làm lễ, ngồi thiền là Đạo, còn chuyện khác là Đời... thế nên những gì cải tổ được thì cải tổ, còn không thì phải dựng cái mới để thay thế để không phải làm phiền lòng cho lắm giữa Mẹ và Đạo. Chuyện năm 2006, cái gốc cũng do Sư Tỉ mà ra và những ai ảnh hưởng và bị lôi kéo từ khởi điểm đó cũng đi đúng vào như di ngôn của Đức Ngài: “Hại Đạo!”

Đọc lại bài viết, thấy rằng sau 10 năm, Sư Tỉ có thay đổi, tu hành có tiến bộ rất nhiều so với thời Đức Ngài còn tại thế nên sau này Sư Tỉ lìa thế, sự chuyển vận cho Sư Tỉ cũng không khó khăn và gặp nhiều trở ngại cho lắm. Thầy đã tròn với Mẹ của mình, vừa giữ lòng thương yêu tôn kính Mẹ nhưng tận lực bằng đủ mọi cách không để giềng mối của Đạo bị ảnh hưởng và bảo đảm được sự an toàn, an vui giải thoát cho Mẹ mình ở bên kia thế giới. Nhờ Mẹ tôi đã đọc bài viết này hơn 10 năm trước nên mới có sự thay đổi như vậy.

Còn mặt khác, các Huỳnh Trường, các trưởng nhóm đạo nên rút ra những bài học này. Đọc bài viết xưa, nhìn những gì ở ngày nay thì đủ biết, tất cả đều có nguyên nhân, không phải là những chuyện ngẫu nhiên xảy ra.